

däi oel achter d' mäiden

FAN IIMEL ABDENÓ

Ennerwor mank däi fräej mäiden túsken 't Braukmer- un 't Auerkerland wor me dat lûud mootergedrüüs fan d' äiwerġ minkentrek hóóst näit meer ferdülden maut, ferburgen in dat hooġ gres, skuult fan däi machterġ äiken boomen hooër sâacht skaaren, liġt 'n lang sünnerliik pad, fergeeten un skróó. 'T is disser stee wor 'k ins' miin êerst läieft fun, unner d' glinsternd aangels fan 'n glaajend sômmerdaġ, un wor s' mii ook weer ferguson wiilst ik fersinken dee in d' däiept fan hooër oogen un säi mii, ferstopt in unsküllerġ kweedeläj, hooër forwal see. Nuu sünt disser tiiden al lâang fergóón un striikent mii bloot no of un an as spöykachterġ slaajers, do koom ik no fóók bii disser stee, doo mii däi Auerker droekt t' fööl word't un dat geproot fan siin inwooners t' lichtfallerġ.

Dor, in däi machterġst tûn fan us land, wor däi föögels fräj in d' takken rüsselnt, hooër nüsten baauent un ferlóótent, däi wulken as 'n wiet wiisder däi blâau heemelssäj biiraajsent un dat gres gröyner let't as aarnds anners, dor leevt no 'n wunnerliik spöyk, wat mii al miin häiel leevend folgen dee, man sük bloot up disser stee wies fööer mii fertöönen wul. Un up disser daġ, fan däi 'k nuu fertellen wil, wees häi sük fan näjs, disser oel fründ, do näit in 't biitovernd gelóót fan 'n mooj wicht as woleer, man as 'n oel skruppelerġ keerl, däi d'r achter d' mäiden in 'n lütje slood laġ t' duuseln.

Eerst was ik däi man häil näit gewoer worden. In 't denken ferlooren leep ik miin went pad as altiit, däi kwakkelk stäinen unner miin fauten. Fööer twei dóóeğ was ik bii 't uphagen fan 'n kloek in d' bóódkóómer fan 't gemak faalen un haar mii däi kop an d' gemaksbriel stöt't. Siitdeem kul mii 't bräigen altiit, doo 'k man 'n setje in d' süen stun, un ik was up d' söyek nóó d' skâar unner wat rubberğ boomen düüdelk fan miin n'rmóóel pad ofkoomen, doo 'k achter 'n lütje busk bii 'n slood t'móól 'n machterğ snurken fernam.

"Wel is d'r?", reep 'k.

Ğiin antern.

"Ik heb Jau wol höört."

Doo röögđent sük däi blóóden un 'n oel keer kroop tau d' struiken uut, stiel fööer sük hen fuuternd:

"Düüvel, bliksem, wat faalt däi fent in us t' stöören. Wil häi us no âal um d' hals brengen!"

Fut achteran folğde hum 'n tuusterğ hund, 'n lütje snaautser, däi mii mistrauerğ biiogen dee. Däi keerl stun umstóóndelk up, hul sük d'r bii siin kruem rüeğ un stende almeeweğ, man kweem den mit 'n unferwacht't gauerğkaid up mii dóól.

"Wat biifaalt 't dii mii hir tau stöören! Wäist näit, wat fandóóeğ föör 'n dağ is?", böelk häi mii an.

"Dingsdağ", see ik ferwunnert.

"Heb ik 't näit säeğt! Dingsdağ...", wul däi keerl al anfangen, man biisun sük doo mitäins:

"Jäiget, dingsdağ säeğst duu? Dat kan näit, fandóóeğ is söndağ!"

"Nee, fandóóeğ is dingsdağ."

Häi keek ferdattert föör sük uut.

"Nee, dat kan näit. Up dingsdağ eet ik altiit brummelbäjen un däi heb 'k d'r fandóóeğ näit. Düs maut fandóóeğ söndağ weesen."

Häi wees nóó 'n näit nóóder biistemt stee dat lâang pad andóól.

"Un was fandóóeğ dingsdağ, den haar däi postkûuts d'r je ook al west. Nee, dat kan näit. Bóós Beenengó let't sük näit an 't mûul miigen. Häi dwingt däi tiid, näit annersum!"

Ik leet hum siin woorden unkumtäärt döörgóón. Däi keerl, Bóós Beenengó, soo as häi sük nöymde, was blaukbor näit meer häil up d' höeğt fan siin gäistelk fermöogen.

"Hir kumt soowiisoo noojt 'n kûuts", see ik man bloot.

Dat haar 'k läiver näit dóón sult.

"Wat sal dat häiten, 'noojt 'n kûuts', 'noojt 'n kûuts'. Fan sülst kumt hir 'n kûuts! Woo söölent däi hooğ heeren den anners nóó Auerk koomen, he? Het häi d'r insent um docht. Fläigen köönent s' je wol näit. Fan sülst kumt hir 'n kûuts, däi hanooversk postkûuts up d' dingsdağ teegen sünriisen. Un den bün 'k d'r föör höör."

In róóseräj ferdwoolen gung häi weeruem nóó siin busk, däi hund achtertau as 'n stiel gefolğ. Ik keek hum ferwunnert achternóó, wul däi oel wrantpot in siin twiivelmauderğ free lóóten un taugóón, man 't dürs näit lâang, doo wüpe siin spillerğ fiigüer al weer tau d' buskóózje uut. Un dit móól hul häi wat in d' hân. 'N geweer. Däiep rust umgreep däi lâang loop un däi holten skecht leet old un möör. 'T leet as 'n muskêet.

Worskiinelk is 't wies 'n muskêet, doch ik doo. Häi wees mii 't wóópen.

"Fan däi Fransken", ferkloer häi.

"D'r mautent däi Hanooversken eerst an biilangs. Sööm pund, 69-keliiber, dat sal däi düütsk düüvels häil näit smóóken. Un eer s' weeruem köönent, gaajt däi fâal achter hör diecht. Den kumt Klóósoom up hör dóól un den het 't west mit däi fâajn heeren. Den köönent s' hör kaiser of gróóf, of woo s' däi görtkop nöyment, 'n gâaud nacht wünskern!"

Häi wees 'n bräid laagen, man fering sük den in 'n dügterg hausten, däi 'n häil set anhul. Ik keek hum man stum an. Wat däi keerl wul, haar 'k no altiit näit recht biigreepen. Man mit däi tiid wur 't alweg maaler. Doo häi sük biidort haar, wees häi weer up siin muskêet.

"Fan däi Fransken", heerhool häi.

"Däi wullent an miin plóóets, wullent s'. Man Bóós Beenengó let't sük näit döör Fransken kumdäären. Ferjagt heb 'k dat halfmaal folk. Teegen förken kunnent s' ook näit an."

Häi lâag weer, man keek den t'móól wat dröömelerg fööer sük hen.

"Spiitelkerwîs kweement s' lóóter no insent. Doo mus 'k uutnaajen un hebbent s' mii d' plóóets mit kâap un köögel ofbraant. Man dat het weed west, säeg ik dii. 'N fräj fräisk buer let't sük näit f'r nâar bruuken! Ræcht Fräisen dâinent gîin heer!"

Häi keek mii in 't gesiecht.

"Man däi Franskman het dii ook näit ferskoont, säi ik. Däi blaauels up diin kop hest dii do wol näit sülst biibrocht?"

"Do, bün fan 't gemak faalen", see ik man un doo häi mii fróógend ankeek:

"Wul 'n kloek uphangen."

"Wat büst duu den f'r 'n fiigöök, dat duu 'n kloek booven diin gemak uphangen daajst?", froög h' laagend.

"Büst ook man 'n fröem apostel."

Ik see niks. Soo sâacht haar 'k ook nauğ. Man däi keerl hul näit up.

"Gaf fan sülst ook wekker, däi 't âal utsattent, netjes mitdaun hebbent as dööserg hauner! As huen däi hauner weesen willent. Jóó, dâient gift wol altiit! Un upstünds arranzjäarent s' sük nuu mit hör næej heer, däi hanooversk dudkop."

Häi keek gnatterg fööer sük hen.

"Ferróóders sünt s'. Fertel mii ins': Woo kan äien fan hör oojt fräj weesen, doo s' altiit man fan als mit sük móóken lóótent, wat hör säegt word't. Dat maust mii ins' fertellen."

Nuu haar 'k t' fööl:

"Höörent Jii móól. D'r kooment gîin Hanooversken! Dat hir is 'n ol nor pad, däi fii'licht móól fan wat bureen bruukt word't, man wor anners noojt äien kumt. Ik wäit näit, wat Jii biirekken willent, man hir word't d'r niks fan!"

Man häi grimlaagde bloot.

"Nee, Bóós Beenengó let't sük näit f'r nâar bruuken! Kan näit angóón, dat 'n oostfräisk buer sük altiid up siin fauten trappeln let't! Kan näit angóón, dat altiid man weer 'n anner dwingelant kumt, um us t' oovermestern! Kan näit angóón, dat wii man däi spöölbâal fan däi grôot heeren höör mâal fantasiiden sünt! Ik sal hir stóón, bit däi Hanooversk d'r dood mank däi mäiden liegen daajt! Of mii sal däi düüvel hóólen!"

Häi ful weer in 'n luud laagen.

"Un häilmóóls allenerġ bün 'k je ook näit", mäien h' no, "Klósoom sal mii d' rüeg freihollen."

Ik keek hum wat mitliiderġ an, däi keerl was wol al lâang in 't wiel.

"Ik maut nuu", see ik, "Fii'licht süġt me sük je móól weer."

"Denk ik wol", anter däi oel, man ik haar 't man läiver hat, doo 't näit soo koomen haar.

Sâacht ferdween dat læest biitje fan dâi skuumerg krôon in d' dâiept fan unennelk ferdooven. In dâi bliivend gêel skiin flikkerdernt dâi grâel böönlampen as lûtje helfüren un mank hōör griiselk gläent keekent mii miin äigen oogen an mit 'n tsoord fan anwent möjergkaid. Man doo ik mii t'rüeglēen, deedent sük twei näej oogen in dâi düüvelsdrank späigeln un hōör fūrergkaid leet dâi biistóond gloer t' oovermestern.

"Un wat móókst duu anners no?", froog dat wicht.

"Of un an dau 'k skeitboorden."

"Skeitsboorden, interessant", mäien s' ferhöygt.

"Dat móókt 'n fründ fan mii ook. Man säeg näit, dat duu ook no lid fan soo 'n skeitboard-geng büst."

"Nee, dat nuu ook weer näit."

"Wul 'k äinliik ook móól weer daun", mäien s', "Man ik heb laider gïin skeitboard meer."

"Ik heb mïin d'r bii. Kan 'k dii wol wiisen."

"Jóó, köönent wii wol móól daun. Man nuu mut ik weg."

"Wor den hen?", froog ik laagend.

"Miin fründ kumt."

Sâi keek an mii f'rbii.

"D'r is häi ook al."

'N lûtje bräied keerl kweem fan dâi achter mii stóond biljerttóovels nóó us tau.

"Wollen wir Süße?"

"Ja, bit den", see s' un ferdween in 't dunker.

Ik keek weer in miin glas. Âal oogen weerent nuu weg un dat griiselk fūr ferbrâan elker sachtergkaid. Nu späigel 't sük in miin äigen säiel un róokde mit âal siin hiets miin pukkernd haart. Un t'móól was ik näit meer möej. In äin tog drunk ik miin glas uut, biistäel mii den no twei annernt un lösde dissent binnen fiif menüuten. Doo gung 'k in buuten. Mank d' Auerker stad siin düüsterg loonen kroopent dunker fiigöoken as müegen nóó 't lücht. Dâi lateernen biiseerdent miin oogen, dat geraup fertêer mii fan binnen. As 'n ferdreeven slingerde ik dâi noorder wâal anhoog, teegen mii dâi Äimserger Stróot, un fööer hōör reesent grōot betongen denkmóolen dâi ferteldent fan "dood" un "nooit weer". Uut an 't waalpad krüüsend loonen glee flikkernd dook fan 't tsentrem siin muulen nóó dâi föörsteeden tau.

Ik kweem bii d' busstóosje. Dâi 550 stun as 'n kasteel fan biiskóóven middent in 't niks. Fööer d' ingaang hung 'n rîig fan jenkiis un friiks. Sünner d'r um t' denken kroop ik döör dâi oopenstóond achterdöör. Dat fjöökel glee döör dâi læcht stróóten tau d' stad uut un teegen us lag dâi streevsk jöög in lûtje koppels up 't grund, dâip fersunken in meerten fan hōör äigen koets.

Ik keek döör dâi fûul fensters, fan d' heemel skeen sülver móonlücht tau d' kebïin in un dâi steerns tinkeldent sâacht oover d' huusen, slooden un mäiden. Up d' höegt fan Westerholt wur dâi busforder gewoer, dat 'k duun was, achter Bliidstee murk häi, dat 'k gïin forkoert haar, un ennerwor fööer Gramsak smet häi mii tau d' bus uut.

Nuu stun ik d'r häilundal allenerg mit miin skeitboard unner d' aarms. Dâi nacht was waarm un ik dee mii in 'n dröög slood læegen un miin duunergkaid uutslóopen. Teegen 't griislecht wur 'k wóók. Dâi

süen rees achter d' mäiden un dreev mit elker menüüet as 'n glennend lâamp meer wâarnt nóó mii tau. Achter d' ampel stun bii d' bundsstróóet 'n Landrover. Ik sleek mii nóó hum tau, greep däi dööer fan siin lóódfláakt un stäel mii up miin boord. Soo róósde ik döör d' landskup, däi gräel süen t' möyet.

Nóó 'n setje saĝ ik in d' fêert 'n blaau lücht blinkern. Ik leet 't aautoo lös un ruel mit miin läest swung nóó stróótskâant tau. Bii 'n smóól pad stun 'n skendaarmsaautoo. Siin lüchten flikkerdent almeetau. Fan d' mäiden fernam ik nuu geraup, man wat s' seedent kun 'k näit ferstóón. Weer up miin skeitboord kweem ik dichter bii höör.

Up 'n boom sittend, siin geweer up d' skood, däi hund d'r teegen, saĝ ik hum weer, däi oel Beenengó. Häi was näit altau feer fan siin eerder stee ofkoomen, in d' fêert kun ik no miin went wannepad uutmóóken. Unner hum stunnet twei skendaarms, äin fraauminsk un 'n keerl. Dat fraauminsk reep almeeweĝ nóó hum, willst däi man stum teegen höör stun.

"Kooment S' man fan d' boom dóól. Dat is läip geforelk föör Höör d'r booven t' bliiven."

"Wat sal dat geraup, wel sü' jii ooverhóop", dönner 't weeruem.

"Wii sünt fan d' skendaarms. Wii hebbent höört, dat Sâi hir al langer in buuten oovernachten daunt un willent Höör helpen. Wat is Höör nóóm?"

"Bóós Beenengó bün 'k", böelk häi.

Dat skendaarmske sküdkopde man.

"Skendaarms!", lâaĝ Beenengó.

"Skendaarms! Jii sünt do ĝiin skendaarms! Wor is den Jau peerd?"

Däi fráau keek man biiduust.

"Peerd? Worum peerd?"

"Un wat hebbent Jii bloot an", lâaĝ häi weer, "Nee, mit skendaarms kan me süks fiigööken as Jii 't sünt näit ferwesseln. 'N wiif un 'n köökeljâan sünner peerd. Jii lóótent meer as paajassen!"

"Was sagt der Mann da?", frooĝ doo däi anner skendaarm.

Dat haar h' man näit dóón sult. As 'n wiel fuuter däi oel doo fan siin tâak dóól.

"Wat proot't diin kulóóntje nuu Düütsk? Willent jii mii f'r nâar bruuken?"

Un häi greep siin groot geweer, dat däi hund achter hum bii d' prooteräj in 't bek noomen haar, um 't up siin fersüit an t' læegen. Man däi leet 't rusterĝ rörke wol näit föör ful t' neemen.

Beenengó drükde of un geböören dee ... niks.

"Düüvel! Nuu wult duu ror Fransken-rêev no näit móól meer!"

Däi skendaarms wesseldent 'n róódlös blik.

"Kooment Sâi nuu do fan d' boom", fersöch 't dat fraauminsk fan näjs.

"Noojt!", reep däi oel, "Hóól dii däi düüvel, ferróóder!"

Un as häi d'r bii wild mit siin aarms in d' lücht geestikkeläär, hoo d' skecht fan 't geweer düĝterĝ up 't holt. Doo ferfêer 'n lûud knâal upäins däi kemooderĝ selskup. Däi skendaarms skuudent sük fut in 't gres, do bii d' oel was däi uutfoelĝ wat rabjóóter. Swor un ferlaajt döör 't almeeweĝ ferkunsumäären fan móóltiiden, däi wol näit bloot fan tee un oostfräisk swartbrood biistunnet, gaf hum 't lot 'n

machterg sküp nó achter, dái hái náit meer ferknuusen kun, un hái ful dóól in 't struukerāj as 'n sak tuffels.

Unbiiseert, as döör 'n winner, kweem hái weer ooveräien.

"Sóótan, düüvel, bliksem!", reep hái un nâaj d'r fandöör, soo gaud as h' kun, siin trâau färbäiner achter hum. Ik folgde döör dái mäiden, döör dröög slooden un brûun busken, un haar miin mâajt d'r bii, höör náit t' ferläisen. Minner un minner wurdent dái boomen, leeger un leeger dat gres, bräider un bräider dái póóden. Un haarder dat dräigelk ruusen. Ook hái leet 't nuu t' höören. Of un an hul hái in, keek um sük, man kun do náit uutmóóken, wor 't weg kweem. Man ik wus 't.

T'móól stunnent wii bii d' grôot stróóet. Hái fööer mii un ik 'n meeter of hunnert achter hum. As 'n mistrauerg hóón stapde hái up dái asfalt, biiprôov siin fastergkaid f'rsichterg mit d' fauten un keek den dái lâang grîis weg hendóól.

Bii lütjen kweem ik dichter bii dái oel, man ik trâau mii náit, fööer hum t' treden, un soo ferstopde ik mii achter 'n diek busk. Dái keerl stun d'r man un stoer in d' fêert, dái skendaarms sullent hum wol ferlooren hebben, meskiin haarent s' ook man dái lüst ferlooren, achter hum an t' sitten. Dái oel was 't klorblikkelk ne'geliik. Achter hum flikker dái lücht, dái wâarmt rees tau d' slooden un kolken uut, d'r was gjiin wóóter meer, wat höör köylergkaid brocht hebben kun, un soo dreev s' sünner rüst feerder döör dái landskup un wor s' kweem, broch s' ook 't læest fjat un haiter leevend amäen dái dood.

Doo hööer me achter 't fliren t'móól dat ruusen weer, sâacht haarder wordend, un ook dái oel draaj sük dóódelk um. In d' fêert blinker wat unner d' glinsternd süen, róósend kweem 't up us dóól, dái man was raajn anfrooren.

"Sóótan, düüvel!", hööer ik hum, "Wat hest duu us nuu up d' eerden stürt?"

Dichter un dichter jooğ dái wóógen, dái keerl leet häilundal ferstiivt, siin blik stor nóó fööer. Doo 't man no 'n meeter of hunnert fan hum weg was, biigun 't aautoo, wild t' huupen. Fööer skrik wüpdde dái oel biisiid, net akróót in d' weg fan 'n anner fan achter koomend fortüüg. Dái forder bräems, man 't was tau lóót, dái wóógen róókde Beenengó bii d' siid, smheet hum fan 't pad of in d' busken un flooğ den sülst slingernd up d' anner stróótskâant in d' slood.

Ik leep nóó hum tau, hái lag up d' rüeg, blaud stroomde hum tau 't bek uut.

"Heb 'k do säeght ... dat wii us no insent weer säint", see hái, griiselk griinend.

"Ik hóól hüelp!"

Wat beeters wul mii náit infaalen. Hái smüusterlaagde man.

"Lóót't 't man, dat daajt náit nood. Oojt mus dái düüvel mii je hóólen."

Ik wus náit, wat 'k antern sul.

"Mağ wol beeter soo weesen", mäien hái, "Soo säi ik miin lüü meskiin insent weer ..."

'N heeverg hausten fung hum, blaud sprüets up 't gres un up miin kläär.

"Doo in dái düüsterg nacht, disser bliksemsnacht. Ik ..."

Hái grimlaagde weer.

"Ik kun höör gniren höören, höör reeren un skräiwen. Un do heb 'k niks dóón. Staarven haar 'k sult, up disser dağ, man nuu fin ik t'minst hir ennelk miin free. Hir in disser godferlóóten häel, of wat 't ook is."

Häi keek mii t'móól eernt in 't gesiecht.

"Ferspööl diin leevend näit, kamróód!"

Doo weerent siin oogen lös, bloot dat skier heemelblaau späigel sük in höör flâau skiin. Däi süen rees nóó höör hooğst pünt, däi mäiden braudent, âal 't leevend was fergóón un mank d' walmen dwäilde ik nóó huus tau.

Up d' freidaġmörn tittelde 't Auerker bladje up siin föörsiid fan "Staatsverweigerer greift Polizisten an und stirbt bei Verkehrsunfall". Ik ooverfloog däi artikkel, wat d'r stun wäit ik fandóóġ näit meer. Man 't tittelbild hangt no altiid oover miin skriivtóóvel, ik säi hum nuu, doo ik disser woorden dóólskriiven dau. Äinliik wist 't man 'n ferbuult aautoo in 'n slood un dat sal ook als weesen, wat däi mäiest lüü d'r fan mitneemen daunt. Man ik säi meer. Den ferstopt in dat bild, achter 't fertäikent spägeln fan 'n brooken rûud kan me d'r däi sâacht kuntüren fan 'n lütjet hundje utmóóken, 'n tuusterġ snaautser, wóóker tau d' fenster uut kiikend. Wor häi nuu wol is?